

LOVOGEVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 10

Desember 1990

26. årg

Jesus er født!

1. Da Jesus var født i Betlehem i Judea, i Kong Herode's dager, se, da kom noen vismenn fra Østerland til Jerusalem. 2. De sa: Hvor er den jødenes konge som er født nå? For vi så hans stjerne i Østen, og er kommet for å tilbe ham. 3. Da Kong Herodes hørte det, ble han forferdet, og hele Jerusalem med ham. 4. Han samlet alle yppersteprestene og folkets skriftlærde og spurte dem ut om hvor Messias skulle bli født. 5. De sa til ham: I Betlehem i Judea, for så er skrevet ved profeten: 6. Du Betlehem i Juda land er slett ikke den ringeste blant fyrstene i Juda. For fra deg skal gå ut en høvding som skal være hyrde for mitt folk Israel. 7. Da kalte Herodes hemmelig vismennene til seg, og spurte dem nøyne ut om tiden da stjernen hadde vist seg. 8. Så sendte han dem til Betlehem og sa: Gå avsted og spør nøyne ut om barnet. Og når dere har funnet det, da meld fra til meg, for at også jeg kan komme og

tilbe det. 9. Da de hadde hørt hva kongen sa, drog de avsted. Og se, stjernen som de hadde sett i Østen, gikk foran dem inntil den kom og ble stående over stedet der barnet var. 10. Og da de så stjernen, ble de over all måte glade. 11. De gikk inn i huset, og fikk se barnet med Maria, dets mor, og de falt ned og tilbad det. Så åpnet de sine skrin og bar fram gaver til barnet: gull, røkelse og myrra. 12. Men da de i en drøm ble varslet at de ikke skulle vende tilbake til Herodes, drog de en annen vei hjem til sitt land.

Mt. 2, 1-12

Det ligger både en veldig trøst og et veldig varsko til oss i dette budskapet. *Trøsten*. «Da Jesus var født i Betlehem i Judea.» Det står i kapitlet før, v 21: «Hun skal føde en sønn, og du skal gi Ham navnet Jesus, for *Han skal frelse sitt folk fra deres synder.*» Og så står det altså her i Guds ord, at denne Jesus, denne «frelse fra våre synder», er

født. Og det var i Kong Herodes dager. Ja, du kan tale om at Han dekker bord for oss midt for våre fienders øyne! Salme 23, 5. Holder ikke Herren ord? At denne ugudelige kongen regjerte, og at Jerusalem var full av religiøse gudsfiender, hindret ikke Herren i å oppfylle sitt løfte. Og det hindrer Ham heller ikke i dag!

Når jeg leser denne beretningen, så er det sant og si ikke mye å finne, av den søte julestemningen vi hvert år på ny lulles inn i! Her var det dødsens alvor fra første stund. Det var *alvor* da Jesus kom til verden. v3. Det er ikke alle som er glad for å høre om Jesus! Forfølgelsen var i gang fra fødselen av. Det ble et stort skrik i Rama. Rakel gråt over sine barn. Barnemordet, som det står om videre. Skal si djevelen raste for å få has på denne kongen og hyrden. Og likedan er han i dag. Ja, han raser som aldri før, og hans mål er alltid det samme. Å tildekke Jesus, så du og jeg ikke skal få øynene opp for hvem Han i virkeligheten er, *for oss!*

Og det gjør han bl.a. ved å angripe forkynnelsen av synd og nåde, lov og evangelium, som er Guds ord til frelse for oss. Og så søker han å erstatte dette ved en søtladen form for kristendomsforståelse, som er nøye tilpasset det naturligreligiøse menneskets behov. Han søker å føre oss ut i åpen-

bar grov synd, og han søker å føre oss inn i den største «fromhet». Hva som helst, bare det kan skjule den sanne Jesus; Han som kom for å frelse folket fra deres *synder!*

Å du, om det kunne gå opp for oss, hva som egentlig ligger i dette ordet: «Da Jesus var født.» Hva dette betyr for meg og deg. Nå var det endelig skjedd. Nå var Han kommet inn i verden, Han som Gud gjennom sine profeter hadde forutsagt skulle komme. Han som skulle ta på *seg* og ta bort alt det som djevelen hadde forvoldt av ødeleggelse og elendighet ved å føre oss i synd. Alt dette du stadig opplever som en smerte i livet ditt. Du blir aldri som *du* vil og aldri som *Gud* vil.

Nå var Han kommet Han som skulle ta dette bort. Da du og jeg ble født inn i denne verden, så ble vi født inn i en verden som var *forsont med Gud, ved Hans blod.* Og så går du allikevel så ofte og strever med å bli og være en kristen! Hør hva ordet forkynner *om Jesus!* Syndebæreren har vært her. Han som tok på *seg* det som skilte oss fra Gud.

Ikke å undres på, at djevelen sto med oppspilet munn, den dagen Han skulle bli født. For der hvor synd er borte, der er djevelens makt brutt. Hør du, det er et sted på denne jord, hvor synda er borte, og djevelens makt brutt. Det er Golgata Kors!

Dersom det ikke hadde skjedd

soning for synd, var mennesket blitt utestengt fra Gud, under Satans *makt!* Han hersker ved døden, for syndens lønn er døden. Men kunne menneskets synd tas bort, da var Satans makt brutt og hans våpen maktesløse, og mennesket ville igjen ha en fri adgang til Gud.

Men vi skal legge oss Guds ord på hjerte her. Det er ikke slik at hele verden nå fritt kan strømme inn til Faderen direkte. Det er mange som lever i en slik Gud Fader tro. Men ordet vitner at Gud har åpnet en dør. Og det er Jesus Kristus og Ham korsfestet! Da det gamle forhenga, som stengte mennesket ute fra Gud, langfredag revnet fra øverst til ned-

erst, kom der i stedet et nytt «forheng». Men det er ikke et forheng som stenger mennesket ute, men tvertimot et forheng som lukker mennesket inn, nemlig Jesu Kristi *kjød*. Men der går altså ingen vei inn *utenom Jesus!* Men gjennom Ham! Det er en åpnet dør, men det er også den eneste dør. Alle andre dører fører bare ut i et enda større åndelig mørke, men den som har funnet den åpnede dør, som heter Golgata kors, det menneske har funnet hjem til Gud og er salig til tross for all skrøpelighet, om det bare blir værende i dette *ordet om korset*. Blir værende i – *vandrende* i –. Det mennesket tilregnes ikke synd! Men utenfor dette, må det bare bli så fromt, religiøst og åndelig det bare er mulig for et menneske å bli. Det fører ikke frem!

Se på disse skriftlærde Herodes sendte bud på. *Folkets* skriftlærde. De kunne fortelle ham *hvor* denne kongen skulle fødes, men ikke *hordan* *Han skulle være*. De hadde *kunnskap* om mange ting, men ikke *kjennskap*. Med alle sine mangeårige studier i Skriften, kjente de ikke Veien. De kunne ikke vise noen veien til himmel og salighet, for de kjente den ikke selv, selv om de kunne si mye godt om Messias. Disse var altså lærere i Israel. Lyset er kommet for å skinne i mørket. Hvordan er det med oss? Kommer du og som Nikodemus: «Hvorledes

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.
Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

går det til at et menneske blir født på ny?» Du det går således til, at *sannheten* begynner å demre for et menneske, Jesus begynner å demre for et menneske. Du begynner å ane og se at det hele har med Jesus å gjøre. Lyset begynner å gå opp der inne, ved det du ser i Guds ord: *Jesus*, lyset vi har fått å vandre i; det som gir oss samfunn med Fadren og renser oss fra all synd. Har du begynt å ane dette lys, så vandre etter det. *Det kan ikke svikte!* Det menneske som ikke vandrer i dette lyset, har ikke rentelse fra synd og er derfor fremdeles i Satans makt, hva det så ellers måtte ha og vise til.

Å, kom til Golgata, lyder ordet fra Herren! Der er også du kjøpt fri, du som sliter i trellebånda.

Å, disse arme skriftlærde, som trodde de hadde liv i sin store kunnskap om Messias, og så måtte døperen si til dem ute ved Jordan: «Midt iblant dere står den dere ikke kjenner.»

Kanskje du må slippe visse synder ved å fly til Jesus? Men kanskje du også er i den situasjonen at du må slippe en masse «kristelighet» og «åndelighet», og fly til Jesus *istedet*?

Hva er det vel verd alt sammen om det ikke kan ta bort synd? Da er du jo likevel skilt ifra Gud, under Hans forbannelse og Satans makt med all din «kristelighet» og «åndelighet».

Da er det ganske annerledes med

den som har kommet til Jesus som en fattig synder. Han eier alt, selv om han ikke har noe bestemt å vise til her, som synes stort i menneskers øyne, for han har *Jesus!*

Den stjernen det er tale om her, som vismennene fulgte, den er også et bilde på det lys som skulle nå ut til hedningene. *Budskapet*, som skulle løse hedningene, de fortapte, hjem til Gud. Og *det* er budskapet om syndenes forlatelse, i Jesu navn.

Der hvor dette Ordet, budskapet, lyset får smelte sammen med en synder, der har hedningen *funnet* hjem til Gud.

I en sang står det slik: «Syng det om og om igjen, Jesus elsker synderen.» *Synderen!* For all del la det synke inn, både du som plages av din synd, og du som ikke plages, men vil være rettferdig. Jesus kom for å frelse *syndere!*

Er du synder, ja så er du inkludert.

Det er mange som har et slikt forhold til dette med synd, at javisst er jeg en synder, men Gud må hjelpe meg å legge av disse ting. Du, det er ikke å være en synder. Å være synder er å være skilt ifra og aldeles død for Gud. Han kan ikke ha samfunn med syndere, slik vi etter vår naturlige tankegang forestiller oss dette så ofte, det ville bli *døden* for syndere, og ikke *liv*. Nei, Han må rense synderen, så kan Han ha samfunn med oss. Derfor ble Jesus Guds

Sønn fra evighet av, ikledd kjøtt og blod. Så er det kun et møtested mellom Gud og menneske her på jord, og det er ved korset. Men der kan du til gjengjeld møte den evige Gud med frimodighet, hvem du så er, som søker dithen!

«Da Jesus var født i Betlehem.» Tida var kommet da Gud skulle «vri om nøkkelen» og åpne for oss. Lamnets blod, den kostbare pris, som

alene har åpnet et stengt Paradis. Her ligger jo veien foran deg som du får gå på. Jesu blod! Det skal aldri i evighet tape sin kraft! Det skal berge deg til himmelen, og *det* skal gjøre deg skamfull når du har syndet og gitt etter for verdslyhet.

Jesu blod er nøkkelen til selve himmelen!

Einar Kristoffersen

«For mine øyne har sett Din frelse»

Luk. 2, 30

Det var Simeon i Jerusalem som sa dette da Jesus-barnet var 40 dager gammelt. Og det var Den Hellige Ånd som drev ham til templet. Der så Simeon Guds frelse i Jesubarnet! Og dermed var han ferdig for Himmelten!

Det var Ånden som ledet Simeon til JESUS! Se Pinsen i jule-evangeliet!: Det Den Hellige Ånd kom for. Joh. 16, 13-14.

Maria fikk høre at et sverd skulle gjennemstinge hennes sjel. Og det hendte nok da hun så Israels Konge henge på korset. Se påske-evangeliet i jule-evangeliet!: Det Jesus kom for. Mk. 10, 45.

Ei frelse som alle folk skulle få se, v. 31. Og over Bethlehems markene kom det bud fra himmelen ved en

hær av engler som sang at denne frelses-glede var for alle mennesker. Og det blir til ære for Gud i det Høyeste! Derfor sende HAN sin eneste evige Sønn, for at hver den som tror på Ham ikke skal fortapes, men ha evig liv.

Se den tre-enige Gud i Jule-evangeliet! Så óg kristen misjon!
Mitt hjerte alltid vanker i Jesu føderum.

Der samles mine tanker Som i en hoved-sum.

Der er min lengsel hjemme. Der har min tro sin skatt.

*Jeg kan deg aldri glemme
Velsignet julenatt.*

Brorson 1732

Velsignet helg!

Hilsen Andreas A. Bø

Jesus kjenner sine

Jeg kjenner mine, og mine kjenner meg, likesom Faderen kjenner meg og jeg kjenner Faderen. Jeg gir mitt liv for sauene.

Joh. 10, 14-15.

«Mine kjenner meg. – Jeg gir mitt liv for sauene,» sier Jesus. Dette er en viktig sammenheng. Det som er saken, er at vi lærer å kjenne Jesus som den gode hyrden som gir sitt liv for sauene. Det er dette kjennskapet som er det evige liv.

Mange kjenner Jesus på den måten at de ser opp til ham, og henter kraft fra ham. Slik var det jo med dem som profeterte i Jesu navn og gjorde undergjerninger. Vi hører om det samme i forsamlingen i Efesus: «Jeg vet om dine gjerninger, du har arbeidet, og du har holdt ut, – du har tålt mye for mitt navns skyld og ikke gått trett.» Men hva hadde Herren å si til disse? Jo: «Jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærighet.» Åp. 2, 2-4.

Det som mangler var altså den kjærigheten som bare ydmykede og benådede syndere har til Herren, en kjærighet som den synderinnen i Simons hus viste da hun begynte å væte føttene hans med tårene, og tørke dem med håret sitt. Luk. 7, 38.

Så lenge denne kjærigheten mangler, har vi ikke lært å kjenne

Jesus på rette måten. For det viser at vi har ikke funnet vårt liv og vår frelse i det han har gjort for oss. Det koster å bli kjent med Jesus på denne måten. For vårt æresyke sinn er det en dødelig pine å bli så avslørt at vi ikke finner rettferdighet og styrke i noe annet enn ham. Men det er dit han vil ha oss, slik at vi får vår trøst og glede i ham selv og i det han gjorde for oss da han, som den gode hyrde, gav sitt liv for sauene.

Også i dag hender det at slike som før hadde sin glede i det de selv kunne gjøre, blir «rykket som en brann ut av ilden». De er blitt knust i sitt indre, men har fått se en stor og hellig person, med gjennombrerede hender og føtter. I ham og i hans død har de fått sitt liv og sitt alt. Han er blitt deres sang og glede.

Om disse er det Jesus sier slik: «Jeg kjenner mine, og mine kjenner meg.» Og her gjelder dette ordet: «Dette er det evige livet at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har utsendt, Jesus Kristus.»

*C. O. Rosenius
En ny dag. Del I.*

For Guds vreide blir openberra frå himmelen

Av Amund Lid (Rom. 1, 18-fg.)

Bibelen talar mykje om Guds vreide, ja, endå til om Lammets vreide. Den viser korleis Guds vreide blir opeberra både over heidningefolka og over Israel – Guds utvalde folk.

Ingen av dei har noko å orsaka seg med, for det som ein kan vita om Gud ligg ope for dei. Gud har sjølv openberra det for dei (v. 19). For heidningefolka har Gud vore synleg alt frå verda var skapt, gjennom sine gjerningar i skaperverket (v. 20). Og for Israel også ved sitt ord, og sidan ved Guds frelsesopenberring ved Jesus.

Bibelen visar at Gud er langmodig og rik på miskunn, og han bar over med synda i lange tider. Men ein dag var syndemålet fullt, for den einskilde eller for eit heilt folk, og Guds vreide blei openberra frå himmelen og dei gjekk undergangen i møte. Me kan berre nemna syndfloda, Sodoma og Gomorra, amalekitane, kananitane, og visa til dei mange andre folkeslag i Bibelen og gjennom soga.

For Israel og andre folkeslag som har fått Guds ord og Guds frelsesopenberring, har Gud tala mange gonger og på mange måtar. Han har lagt fram for oss vegen til døden og vegen til livet. Han har forkynt at om folket held fram i synda og gudløysa vil Guds vreide koma over dei. Då ville framande få landet deira, hei-

mane deira og alt dei åtte, og dei sjølve ville anten døy eller bli spreidde ut over heile jorda mellom andre folkeslag. Slik tala Gud gjennom profetane han sende dei.

Sidan kom Jesus sjølv og forkynte det same som profetane. Han ba dei venda om frå synda, og koma til han og få synd tilgitt og misgjerningane overbreidde. Men ville dei halda fram i synda og gudløysa og avgudsdyrkninga, så ville Guds vreide koma over dei. Jesus såg utover folket og byen og gret over dei som ikkje kjende og skyna si gjestings tid.

I år 70 etter Kristus blei Guds vreide openberra frå himmelen over det vantru og gjenstridige folket. Då gjekk det i oppfylling alt det profetane og Jesus hadde forkynt. Byen og templet blei jamna med jorda, og folket blei drepne eller førde hertekne bort frå landet og heimane sine, som andre overtok. Dei blei selde som trælar til andre folk og spreidde ut over all jorda, som Ordet forkynte. Skrifta seier at dei er eit fyredøme for oss som dei siste tider har kome til, så det ikkje skal gå oss som det gjekk dei (1. Kor. 10).

Kven kjem Guds vreide over?

Den blir openberra frå himmelen over all gudløysa, eller over alle ugudlige, som det heiter på bokmål.

Kven er så ein gudlaus eller ugud-

leg? Mange tenkjer at ein ugudleg er eit menneske som lever i openberr synd, forakt og spott mot Gud. Ja, alle slike menneske høyrer til dei Skrifta nemner for gudlause. Men ikkje berre dei. I Guds augo er alle menneske som lever *uten Gud* gudlause. D.v.s. alle naturlege menneske som ikkje er frelst, ikkje lever i trua på Jesus og i samfunn med han, som ikkje er fødde på nytt. Det å vera kristeleg instilla og interessert og almenreligiøs er ikkje nok, så alle slike vil ein dag bli funne saman med dei gudlause, som Guds vreide blir openberra over.

Alle vantru, religiøse og ufrelste menneske lever under Guds vreide og dom alt her, anten dei lever i openberr synd eller som humanistar (menneskeleg religiøsitet), anten dei tener synda eller står midt i Guds rikes arbeid på jorda. Den som held seg til gjerningar, er under forbanninga, seier Guds ord.

Dernest blir Guds vreide openberra frå himmelen over *all urettferd* hjå menneske. Det vil ikkje seia det som menneske kallar for urettferd. Nei, det er over *det Gud kallar for urettferd*.

Under det kjem all synd og urett, alle brot på Guds ord og bod, slik me møter dei i Guds ord. Men også menneska si eiga rettferd kjem inn under det Gud kallar for urettferd. Alle som grunnar si eiga rettferd ved gjerningar, og som i hjarta vanvyrder Guds rettferd i Kristus og viser den frå seg, bli av Gud rekna mellom dei

urettferdige. Dei urettferdige går etter sine eigne tankar, og dei går sin eigen veg.

Til alle slike seier Gud: Den ugudlege vende seg frå sin veg, og den urettferdige frå sine tankar og vende seg om til Herren, så skal han miskunna han, og til vår Gud, så skal han rikeleg forlata. For mine tanker er ikkje dykkar tankar, og dykkar vegar er ikkje mine vegar, seier Herren (Esa. 55, 7-8).

Guds vreide blir openberra frå himmelen over menneske *som held sanninga nede i urettferd*.

Det gjer den *som ikkje vil tru Guds ord og Guds evangelium*. Den som ikkje vil tru at Bibelen er Guds ord, men set mennesket sin forstand og visdom og vitskap over Guds ord, han held sanninga nede i urettferd.

Det gjer også det mennesket som gjer Jesus til eit menneske, som me skal ha til fyredøme, til eit ideal, til ein «Super star». Det er ein annan Jesus enn han som Bibelen forkynner, som frelsar syndaren ved sin stedfortredande død, og som ved å gi sitt blod til ei soning for våre synder vann oss ei evig rettferd for Gud. Jesus var sant menneske og sann Gud. Og Han kom ikkje for å visa oss kva me skal gjera og vera, men *han gjekk i staden for oss*, og frelser åleine ved sine gjerningar, sitt offer og si fortenesta.

Dei som står denne Bibelens bodskap imot, står den Heilage Ande imot. Sameleis med den som står imot ordet og forkynninga om synd, dom,

fortaping og helvete, ordet om ein heilag og rettferdig Gud.

Densom arbeidar for å få dette bort frå forkynning, frå opplæring i skulen og som prøver å halda denne bodskapen borte frå film, fjernsyn og andre massemedia, han held sanninga nede i urettferd. Likeeins når bodskapen om Jesus Kristus og han krossfest, hans stedfortredande død og sonoffer for slekta sine synder og hans reine og rettferdige liv i vår stad – blir bytt ut med forkynninga av ein kjærleg og

human Gud som har rom for alle og som passar for det naturlege menneske; også då blir sanninga halde nede i urettferd.

Guds ord seier i ordet ovanfor at medan dei briskar seg av å vera vise, *blir dei dårar*. Dei byter den uforgjengelege Guds herlegdom i eit bilete, ei etterlikning av eit forgjengeleg menneske (v. 22-23).

(*forts. i neste nr.*)

O du min Immanuel, Jesus, hvilken himmelglede

Å, tenk om dette var tonen hos oss denne julehøytid! Ja, tenk om Herren fikk åpenbare denne hemmelighet for hjertene våre: «Min Immanuel, JESUS.» Da tror jeg nok det ville bli en julehøytid til Herrens ære imellom oss og i hjemmene våre.

Kjære deg, la ikke *denne verdens* jul, få innpass hos deg og i hjemmet ditt!

«Det er verden som pynter til jul,» ble det sagt en gang. Men se deg omkring i dag! All denne verdens pynt, fjas og jag har fått plass i mange kristne hjem. Tror du det går på bekostning av noe? Ja, du kan

ikke pynte både for verden og for den Herre Jesus! Tenk deg du, pynte for verden på vei til himmelen! Å, for nød iblant oss. Guds folk er et eiendomsfolk, som Han selv har valgt seg ut. Ett *annerledes* folk. Ikke verden lik.

Kjære deg! Kan du si: «O du min Immanuel, Jesus, du min himmelglede»? Ja da vil du nok holde en julehøytid for Herren. Da kommer der nok ikke noe istedet for denne himmelgleden, JESUS ALENE.

En av Gud velsignet julehøytid for dere alle!

Sølvi Straumstein

Nådegave til å prøve åndene, om de er av Gud

Denne nådegave i funksjon er vel kanskje den nådegave det er minst forståelse for i den troende forsamling. Den møter gjerne stor motstand, vekker forargelse og betraktes som dømmesyke. Den er derfor også svært tung å bære for den som får den. Her må nok Jesu ord også gjelde fullt ut, for den som ber om denne gave: «Regn nøye over om du er i stand til å fullføre.»

Djevelen kalles en tusenkunstner. D.v.s. at han fremtrer i forkledninger. Det første vi hører om ham, var at han åpenbarte seg i en slanges skikkelse. Altså som en skapning (dyr) som hørte til i Edens hage. Hans ytre kunne tyde på at han hørte til der, men det som kom fra hans indre, hans budskap, viste at han ikke gjorde så. Eva prøvde ikke ånden, og dermed så endte det i fall. Den falske ånden viser seg i at den forkynner i strid med Guds åpenbarte sannhet. Og aldri er han så farlig, som når han gi seg ut nettopp for å stadfeste Guds ord, og altså å ville fremme rettferdigheten. Det er da han kommer som en lyssets engel. 2. Kor. 11,14. Hans ytre ser da tilforlatelig ut, men skjult i hans budskap ligger en dødelig gift, som virker død i den som lukker det inn.

Derfor er denne nådegave så nød-

vendig i Guds forsamling, fordi Satans vei alltid er å tilsløre seg, og sine egentlige hensikter. Han fremstår aldri som den han i virkeligheten er! Så ser vi hva denne nådegave i virkeligheten er for noe. Det er på den ene side å stadfeste sann og ekte forkynnelse, og på den annen side å avsløre Satan! Så den som bærer denne nådegave vil få oppleve hva åndsmakter er for noe.

I dag er det særlig vanskelig dette, for vi er nok midt oppe i den tid og åndssituasjon som Skriften profeterer om, da de ikke skal tåle den sunne lære, men ta seg selv lærere i hopetall. 2. Tim. 4, 3.

Skjult under slagordet «Guds barns enhet», setter djevelen seg på tronen i mang en menighet i dag. Ingenting skal lenger prøves på Guds ord, men bare på om vi elsker hverandre. Ja, det er riktig et kunstgrep i fra djevelen dette, når det som skal være den troende forsamling i verden, er blitt et skjul og et redskap for ham. Da har han satt seg på Guds trone i Guds tempel. Mange skal gi templet for Den Hellige Ånd, sitt hjerte 1. Kor. 3, 16, til djevelen i den siste tid. 2. Tess. 2, 3. Frafallet fra troen skal bli stort!

De som ennå taler som Guds ord i troens saker blir skilt ut og isolert

som «dømmesyke», «sekteriske», «svermeriske», o.s.v. Og så får djevelen føre denne store mengden på den brede vei til fortapelsen, alt mens de synger sanger om himmelen.

Det finnes ikke annet åndelig lys her i verden enn Guds ord. Så når mennesket forlater det, ja så er det i mørket og vet ikke hvor det går hen. Og enhver som gir seg inn på denne linja, vil selv bli et redskap til avkristning av sine medmennesker: Det «menige» menighetslem på andre lemmer, predikanter og forstandere på hele forsamlinger, bibel- og folkehøyskolelærere på ungdommen, søndagsskolelærere på barna o.s.v. idet de fører dem over i fra Guds klare åpenbaring i

Ordet, til en annen grunnvoll som en dag vil vise seg å være av sand.

Legg merke til den store skare av predikanter i dag, som taler imot læren, imot det å *holde fast på Guds ord alene*, og stempler *det* som fariseisme og død gudsdyrkelse. Nei, det er «kjærligheten» og «toleransen» og «åndsopplevelser» det kommer an på, sies det.

Den som ikke vil bli forført her i dag, må rope til Jesus om lys, og være villig til å bøye seg og ta konsekvensene av det han da vil få se. For Jesus vil mer enn gjerne være lys for den som kaller på Ham i sannhet. Han er det sanne lys, og *i dette lys* ser vi lys. Salme 36, 10.

Land! land! land! Hør *Herrens ord!*

Einar Kristoffersen

Kunnskap og liv

Noe av det første vi leser om i Bibelen er disse to ord, men de er begge knyttet til et tre, kunnskapens tre og livets tre. De sannheter som er knyttet til disse tre, er hovedlinjene gjennem hele Bibelen.

Så blir spørsmålet om disse tre eksisterer også i dag, eller var det bare i Edens hage de vokste? Jeg tror at de også eksisterer i dag, like friske som i Edens hage, bare med andre navn:

Guds ord og Jesus. Det er jo fra Guds ord eller Bibelen vi får kunnskap om Gud, og hvis ikke kunnskapen fører oss til Jesus, som jo er livets tre, da fører kunnskapen bare til fordervelse og døden. På den andre siden finnes det jo mange mennesker med liten kunnskap, men som likevel har funnet frem til Jesus, til livets tre, og lever et godt og rikt liv med ham. Men vi ser også mange eksempel fra

Bibelen, der de har stor kunnskap i Guds ord, uten at de har funnet frem til Jesus, den eneste som kan gi liv. Med all sin kunnskap ble de den største hindring for Gud, og Satans beste redskap til å føre folket i fortapelsen. Hvor mange av oss troende ser så klart at vi tror dette?

Dette skriver jeg ikke for å nedvurdere kunnskapen. Her finnes så altfor mange med lite kunnskap i Guds ord, ja, vi kan nesten si ingen kunnskap. Den er nødvendig for å bli frelst, og ennå mere for å leve i troen på Jesus, men det jeg vil gjøre klart er at bare å ete av kunnskapens tre uten at det fører til Jesus som gir liv, det fører bare til døden. – Mon jeg ser feil når jeg tror at her har vi en av de største årsaker til at vårt folk blir avkristnet? Er det sant det jeg leser at den kristne kunnskap har tatt veldig av i den siste tid, og at den bibelske kunnskap som forkynnes blir tilegnet og forkjent bare ved hjelp av den menneskelige forstand, da ser det ikke lyst ut for vårt folk. Da er det ikke å undres over at det klages over lite åndsbåret forkynnelse, for den fås bare under livets tre, ved Jesu føtter. Bibelen forteller at når Jesus talte, da virket det undring for noen og forargelse for andre, for han talte ikke som fariseerne og deres skriftlærde. Hans tale grep hjerrene, mens fariseerne og de skriftlærdes tale bare var til menneskenes forstand. Det var årsaken til at Jesu tale kjentes som en dom over dem, og de søkte anledning til å få ham bort.

Det samme gjentar seg også i vår

tid, og har gjort det til alle tider. Står det frem en forkynner som har denne livskraft over sitt vidnesbyrd, så blir han etterstrebts også i dag, og man forsøker å få ham bort eller uskadeliggjort på forskjellig vis. Her vil jeg ta med en ting, som mange forkynnere har blitt ødelagt av. Det er god omtale og skryt både i aviser, i brev og muntlig. Jesus advarer mot dette og sier: Ve eder, når alle folk taler vel om eder. (Luk. 6, 26.) Folk forstår ikke at denslags er farlig for en forkynner. Hope uttalte på sine gamle dager: Det var ikke så farlig i mine unge dager da jeg fikk hugg og slag fra mange kanter, som nå på mine gamle dager, da jeg får bare skryt og lovord.

Han så faren, og det er redningen.

Den andre faren er hvis en slik mann står frem og folket forstår at ham er sendt av Gud, så skal de ha ham med alle steder, for dette er mannen. På denne måten blir han fremhevret og overlesset med arbeide, så han får ikke den tid han trenger ved Jesu føtter hvor liv og kraft kommer fra. Slik blir åndskraften borte, og han står der lik de andre – med kunnskap og erfaring, men uten Åndens kraft over sitt vidnesbyrd som før.

Tenk om du kunne bli stille for dette ord, og Ånden kunne få vise deg din stilling. Det er først da når sannheten blir erkjent at hjelpen kan komme. Den veldige travelhet som er kommet over Guds rikes arbeide over alt i dag, den er ikke av det gode, og den er med å dra folket bort fra Jesus og livets kilde, fra den gode del og det

ene nødvendige. Så kommer kunn-
skap og arbeide istedenfor livet,
kunnskapen blir så stor at arbeidet i
Guds rike er kommet inn i forret-
ningsmessige forhold, og lykkes tilsy-
nelatende godt. Men livskraften

ebber ut av arbeidet, og da er det ikke
å undres på at der klages over mang-
lende vekkelse og liv, der syndere blir
frelst.

Ole Rolfsnes

Tek ikkje tukt

«Usæl han, den trassige og ureine byen som er full av vald! Han høyrer ikkje på røysti åt nokon, tek ikkje tukt. På Herren lit han ikkje, til sin Gud held han seg ikkje nær.» Sefan. 3, 1-2. Slik tala Herren til sitt folk gjennom profeten Sefanias.

Det var Herrens ord som kom til han. Folket skulle ikkje vera uvitande om korleis det stod til i hjarta og liv. Det galdt den eine og hovdingane. Skal tru dette gjeld for oss i dag? «Hovdingane der inne er brølande løver, domarane hans er som ulvar om kvelden. Profetane hans er skrythalsar, trulause menner, prestane vanhelgar det heilage, gjer vald mot lova.» v. 3, 4. Gjeld dette i vår tid? Og vårt menighetsarbeid? Ja, det er nok like sant og i dag. Om vi vil sjå til sendebreva i Joh. opb. finn vi det på same måten.

Når eit skip er på reis over havet, må det ta opservasjonar kvar det er. Vind og straum kan ofte føra det ut av kurs, og få ein fårleg ende. Difor må vakthavande på bruva skriva i «loggbo-ka» kurs og fart. Slik og med vårt åndelege liv gjennom denne verda, på reis til det evige. Etter den dag då mennesket reiv seg laus frå Guds ord og veg, vart kursen sett mot fortapninga. Det vart likt for alle, men få er dei som trur det og tek det til seg. Her er mange og sterke vitnemål om dette, eit av dei har vi lese her. Vi skal og nemna Kain, Annanias og Safira, Demas, Galatarane og mange i Sardes. Dei hadde ikkje teke det så nøyne med seilasen, kvar dei var.

Vaktaren på bruva ropar og i dag: «Søk Herren medan han er å finna, kalla på han den stunda han er nær.» «I dag, om du høyrer hans røyst, så

forherd ikkje hjarta dykkar som på freistingsdagen.» Til sju kyrkjelyder ropar han: «Den som har øyra, han høyre kva Anden segjer til kyrkjelydane.» Sjølv visste dei ikkje at dei var komne ut av rett kurs. Men vaktaren, Heilaganden, losen såg det, Han som har ført så mange frå død til liv. Han som og har ført så mange, mange gjennom ei färleg og syndig verd, til evig siger i himmelen. Er det ikkje godt og trøsterikt å ha ein slik vaktmann som er fullkommen. «Sjå, han blundar ikkje, og sør ikkje, Israels vaktar. Herre, halla øyra hit, og svara meg! For arm og fattig er eg. Tak vare på mi sjel! for eg er gudleg. Frels din tenar, du min Gud, han som lit på deg! Ver meg nådig, Herre! For til deg ropar eg heile dagen. Gled din tenars sjel! for til deg, Herre, lyftar eg mi sjel.» Salm. 86, 1-4. «Lær meg, Herre, din veg! Eg vil ferdast i disanning. Vend mitt hjarta til det eine: å ottast ditt namn!» Salm 86. v. 11.

Slik talar og ber det hjarta som har teke imot tukt, som har erkjent si sanne stilling for Heilaganden sitt lys. Her kan ikkje det sjelegode og eigenrettferdige få livsrett. «Skrythalsen lysteia og sanna: Eg er arm og fattig.»

«Elendig fortapt og forloren, sjå det er min attest.» Det vert slik som med Peter, då han ville gå på sjøen. Han og måtte ropa: «Herre frels eg går under...» Då var både handa og ordet der og vart han til hjelp.

«Kvifor tvila du?» Det er vår natur å tvila på Jesus, hans ord og gjerning, men lett for oss å tru på oss sjølv og

andre menneske. «Lat det standa fast at Gud er sannordig, men kvart menneske ein løgnar.» Då er det godt det står skrive: «Den som ikkje viste om synd, har han gjort til synd for oss, så me skal verta rettferdige for Gud i han.»

Mange var dei som tok ut for å fylgja Jesus eller ville til himmelen, men mange skal ikkje vera i stand til å nå fram står det skrive. Kvifor? spør vi ofte. Jesus har sjølv sagt det – saman med profetar og apostlar. Dei avsette tuktemeistaren. Han fekk ikkje plass på brua. Dei lika ikkje kurser han gav. Den var for trong og einsidig. Her vart inga ære og velstand for den gamle natur. Han fekk ikkje utfalda seg og verta rik og ha overflod.

Tenk å alltid vera fattig, blind og naken. Det er därleg kristendom, men slik har himmelens Gud og Herren Jesus Kristus lagt veien. Her kan gudsbarnet syngja: «Frelst av nåde jeg salig står, midt i all min nød.»

«Til arving i Kristus utkåret, er jeg både konge og prest.» Det må for Jesu blod skuld ikkje stå over ditt og mitt liv: «På Herren lit han ikkje, og til sin Gud held han seg ikke nær.» Herre Jesus! Måtte det, tross all nød og all svikt stå: «På Herren lit han, og til sin Gud held han seg nær.» Ja, då skal du «havne der hjemme».

Odd Dyrøy

(forts. fra forrige nr.)

Kristi Hellige lidelse

Av M. Luther

For det niende: Den som føler seg så hård og tørr, at Kristi lidelse ikke slik forferder ham og fører ham til selverkjennelse, *han må frykte*. For dette blir ikke annerledes: Kristi bilde og lidelse må du bli like-dannet med, enten det nå skjer i levende live eller i helvete. I allfall må du i døden falle i forferdelse, skjelv og beve og føle alt det som Kristus led på korset.

Nå er det jo grusomt å vente dette på dødssengen. *Derfor skal du be Gud* om at han vil bløtgjøre ditt hjerte og hjelpe deg til å tenke på Kristi lidelse, slik at det bærer frukt. For det er heller ikke mulig at vi av oss selv på en grundig måte kan tenke over Kristi lidelse; men Gud må senke det ned i vårt hjerte.

Heller ikke blir nå denne betrakting eller noen annen lære gitt deg forat du skulle finne på å tro at du uten videre kan fullføre dette av deg selv. Men først må du søke og begjære Guds nåde, forat du kan fullføre det ved hans nåde, og *ikke av deg selv*. For her ligger grunnen til at de som er omtalt ovenfor, ikke behandler Kristi lidelse på den rette måten; *de påkaller ikke Gud om dette*; men ut av egen evne finner de på sin egen maner og omgåes med

Kristi lidelse på en helt gjennom menneskelig måte og uten noen som helst frukt.

For det tiende: Den som altså virkelig tenker over Guds lidelse *en dag, en time, ja ett kvarter*, om ham vil vi uten betenkning si at dette er bedre enn om han faster et helt år, ber salmer hver eneste dag, ja, endog hører hundre messer. For *denne fordypelse forvandler mennesket i dets vesen*, nesten på samme måte som når det fødes på ny ved dåpen. Her utretter Kristi ledelse sitt rette, naturlige, edle verk, dreper den gamle Adam, fordriver all syndig lyst, glede og tillit til skapningen; likesom Kristus var forlatt av alle, også av Gud.

For det elevte: Da dette verk ikke står i vår hånd, så hender det at vi nå og da ber om det, men allikevel ikke får det med én gang. Da skal man dog *ikke tape motet*, eller holde opp med å be om det. Undertiden kommer det, når vi ikke ber om det, slik som Gud vet og vil det; for det skal skje i frihet og *uten tvang*.

Da blir mennesket bedrøvet i sin samvittighet, og kjenner mishag ved seg selv og sitt liv. Men det kan nok være, at han ikke vet noe om at det

er Kristi lidelse som virker i ham, for den tenker han kanskje slett ikke på, likesom de andre visstnok tenker på Kristi lidelse, og allikevel ikke kommer til selverkjennelse derved. Hos de første er Kristi lidelse skjult i sannhet til stede; hos de andre kun tilsynelatende og etter skinnnet. Og etter denne deres måte vender Gud ofte bladet om, så at de som tenker på Kristi lidelse, de betenker den ikke, og de som ikke hører messen, de hører den, mens de som hører den, dog ikke hører den.

For det tolvte: Hittil har vi befunt oss i lidelsesuken, og har på rett måte feiret langfredag. Nå kommer vi til påskedag og Kristi oppstandelse. Når mennesket slik har fått øye

på synd, og er helt forferdet over seg selv, må man ta seg i akt for at synden skulle bli boende i samvittigheten. For det ville visselig bare føre til fortvilelse. Men likesom syndens erkjennelse kommer fra Kristus, så må man igjen føre synden over på ham, og gjøre samvittigheten fri. Se derfor til at du ikke gjør som de gale mennske, som i sitt hjerte bites og slåss med sine synder, og strever med å løpe hit og dit med gode gjerninger eller fyldestgjørende yteler, eller søker å gjøre seg fri ved help av avladen, for å bli synden kvitt. Dette er umulig. Og dessverre har den grep sterkt om seg, denne falske fortrøstning til fyldestgjørelse og valfarter.

(forts. neste nr.)

En velsignet julehøytid og et godt nytt år ønskes alle bladets lesere.

Red. m/familie